

Arrest

nr. 244 564 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging machtigde verzoeker op 4 februari 2016 tot een voorlopig verblijf dat werd verlengd tot 9 maart 2019.

1.3. Verzoeker diende op 23 november 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 6 februari 2019 een beslissing waarbij verzoeker werd gemachtigd tot een voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker diende op 11 maart 2020 een aanvraag in tot verlenging van zijn voorlopig verblijf.

1.6. De gemachtigde van de minister trof op 7 april 2020 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

W.(...), R.(...) S.(...) R.R.Nr: (...)

Geboren te New York op (...)

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 11/03/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 23/11/2018. Dat dit verzoek door onze diensten op 06/02/2019 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 03/04/2020), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene(n) dient/dienen afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht.

(...)"

1.7. De gemachtigde van de minister trof op 7 april 2020 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: W.(...), R.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 11/03/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 07/04/2020.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, *in casu* de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007) en van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"(...)

Dat integendeel tot wat door verweerder werd beslist, het verblijf van verzoeker wel degelijk verlengd diende te worden.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker zijn verblijfstitel niet te verlengen niet afdoende is en in strijd met artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissingen en wenst de volgende bemerkingen te maken.

II.I Eerste Middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat het advies van de arts-attaché waarnaar verwerende partij verwijst, onaanvaardbaar is.

Verzoeker lijdt aan stoornissen van zeer ernstige aard (CVA).

Men stelt in het advies dat er een grote vooruitgang werd geboekt gezien hij geen specifieke hulp meer nodig heeft. Hij heeft de gespecialiseerde inrichting verlaten.

Men gaat toch volledig voorbij aan het feit dat hij nog steeds ondersteund wordt door derden in België.

Ook heeft hij reeds verschillende beroertes achter de rug.

In het advies wordt het volgende besloten:

"Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen, eventueel begeleiding bij terugkeer kan nodig zijn omwille van de beperkte mobiliteit."

Verzoeker lijdt aan CVA ofwel hersenberoertes.

Hoge druk in zijn hersenen kan aan de basis liggen van een nieuwe beroerte. Er werd niet onderzocht dat hij omwille van zijn stoornissen het vliegtuig kan nemen. Gelet op zijn specifieke aandoening en het feit

dat verzoeker een vlucht van meer dan 10u zal moeten afleggen, is het noodzakelijk dat de arts-attaché of de afgevaardigde van de minister dit naar behoren onderzoekt.

De beperkte mobiliteit is voor verzoeker niet het probleem om naar de Verenigde Staten af te reizen doch wel dat hij deze vlucht, omwille van de luchtdruk, niet zal overleven. De kans op een nieuwe beroerte in het vliegtuig is te hoog en hier werd geen rekening mee gehouden.

Verzoeker ontkent niet dat deze behandelingen eventueel mogelijk zijn, doch hij zal de reis of terugkeer niet overleven.

Er wordt vaak verwezen naar het feit dat zijn broer arts is en hem op een degelijke manier zou kunnen opvangen, doch ook hij is formeel. Zijn broer overleeft deze reis niet.

Het is dan ook onaanvaardbaar dat de arts-attaché geen rekening houdt met de aandoening waarvoor verzoeker een tijdelijke verblijfstitel had ontvangen. Hij stelt louter dat gezien de afhankelijkheid wegvalt (niet meer woonachtig in gespecialiseerd centrum), hij perfect kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Enkel de afhankelijkheid en toegankelijkheid van de behandeling wordt onderzocht, doch niet de stoornissen zelf.

Verzoeker is een patiënt die reeds meerdere beroertes heeft gehad. Elke arts moet weten dat een patiënt met dergelijke aandoening een vliegreis niet overleeft omwille van de luchtdruk in het vliegtuig.

De aandoening waaraan verzoeker lijdt houdt wel degelijk een ernstig risico in voor het leven of de fysieke integriteit en wel indien hij deze reis dient te maken.

Verwerende partij dient een grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker en rekening moet houden met alle elementen!

Bovendien worden er verschillende medicaties aangehaald door de behandelende arts, doch de beschikbaarheid hiervan wordt niet onderzocht door de arts-attaché. Men vermeldt enkel dat de Verenigde Staten tot één van de landen met de hoogste kwaliteit van medische zorgen behoort, de beschikbaarheid van de medicatie wordt echter niet onderzocht..

Tevens wordt gesteld dat zijn broer arts is en de nodige zorgen wel zou kunnen organiseren.

Hiervoor wordt enkel naar algemeenheden verwezen in het advies. Er wordt geen enkel ziekenhuis, geen enkele behandeling aangehaald die in de Verenigde Staten mogelijk is.

Ook dit is onaanvaardbaar. Een arts-attaché dient de situatie van verzoeker individueel en naar behoren te onderzoeken.

Enkel verwijzen naar de kwalitatieve zorg die in de Verenigde Staten mogelijk is, is geen zorgvuldig onderzoek.

De arts-attaché vermeldt in zijn verslag ook dat verzoeker zich in zijn land van herkomst kan laten verzekeren voor zijn aandoeningen, doch de prijzen hiervoor liggen boven de 15.000,00 USD.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat dit genomen is om een negatieve beslissing te bekomen en NIET om de werkelijke en actuele gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot weigering van verlenging van zijn BIVR. Dit wordt ook duidelijk gesteld in het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt:

"Krachtens artikel 13, §3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 11.03.2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan van artikel 9ter, werd geweigerd op 07.04.2020"

De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verzoeker diende gehoord worden door verwerende partij vooraleer een bevel diende afgeleverd te worden. Het is een beslissing die op een persoon gestoeld is waardoor zijn argumenten dienen gehoord te worden voor het al dan niet afleveren. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans dienden te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!"

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze beoogt de betrokkene in staat te stellen om te oordelen of hij zich op het stuk der motieven zinvol in rechte kan verweren (RvS 7 juli 2017, nr. 238.790).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 beschrijft de wijze waarop een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden ingediend en de documenten en inlichtingen waarmee de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid vergezeld dient te gaan. In onderhavig geval kan de schending van deze uitvoeringsbepaling niet op dienstige wijze worden aangevoerd.

2.8. De eerste bestreden beslissing heeft niet zozeer betrekking op de ontvankelijkheidsvereisten van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en houdt evenmin de beoordeling in van een dergelijke aanvraag. De eerste bestreden beslissing houdt de beoordeling in van een aanvraag tot verlenging van een voorlopig verblijf in het licht van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007, dat uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld. Deze uitvoeringsbepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 november 2018 een standaard medisch getuigschrift voegde van 19 november 2018, ingevuld door dr. E. M. (neurologie), waaruit blijkt dat hij in 2018 twee cerebrovasculaire accidenten doormaakte. Verzoeker vertoont gangproblemen, heupnecrose en cognitieve stoornissen. Verzoeker had ziekenhuisopnames achter de rug en diende te revalideren. In het medisch advies van 1 februari 2019 stelt de arts-adviseur dat de amyloïde angiopathie en de hieruit voortkomende multiple herseninfarcten ‘momenteel’ een reëel risico inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit, waardoor een terugkeer niet aangewezen is voor de duur van één jaar. Blijkens de daarop volgende beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 februari 2019, waarbij verzoeker werd gemachtigd tot een voorlopig verblijf, werd de verlenging afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een recent standaard medisch getuigschrift en een geldig internationaal reisdocument/paspoort.

Naar aanleiding van zijn aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf van 11 maart 2020 legde verzoeker een verslag neer van een raadpleging neurologie van 5 december 2019 en getuigschriften van

consulten op de spoeddienst van januari en februari 2020. Tevens legde verzoeker, zoals gevraagd, een standaard medisch getuigschrift neer van dr. G. G. van 4 maart 2020 waarin het volgende als diagnose wordt weergegeven: *“patient hemiplegie en totaal afhankelijk van hulp ve derde”*. Er wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling met *“Clopidopgrel, Perindopril”*. Indien de behandeling zou worden stopgezet, wordt een *“achteruitgang”* gemeld en qua prognose *“status quo”*.

2.10. In het medisch advies van 3 april 2020 stelt de arts-adviseur het volgende:

“(…)

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door collega dr. D.(…) W.(…) (d.d. 1-2-2019) omwille van onmogelijkheid tot verplaatsing na doorgemaakt CVA.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

- Standaard medisch getuigschrift dd. 9-3-2020 van dr. G.(…) met de volgende informatie:

o Doorgemaakt CVA met volledige afhankelijkheid van derden

o Medicatie Clopidogrel en perindopril

- Raadpleging Cardiologie dd. februari 2020: geen tekens van structurele hartafwijking, ischemie niet vast te stellen door fysische beperking. Opstarten van diureticum

- Consult spoedgevallen dd. 21-2-2020 omwille van rood oog: voorschrift oogzalf en kunsttranen

- Consult spoedgevallen dd. 13-1-2020 wegens oogproblemen

- Raadpleging neurologie 5-12-2019: controle na CVA met gekende gangproblemen: woont alleen, nog geen ingreep heup, weinig actief

2. Actuele aandoening(en) en behandeling

Uit de aangeleverde informatie kunnen we het volgende weerhouden:

- Het betreft hier een man van heden 66 jaar afkomstig uit de USA.

- Als pathologie noteren we : multiple domein non-anamnestic VCI, laatste CVA november 2018, gekende gangproblematiek met bijkomend a-vasculaire necrose van de heupkop, er werd nog geen ingreep gepland, spraakstoornissen in kader van ischemie linker hemisfeer, witte stoflijden in kader van vermoeden van amyloid angiopathie.

- Heden woont betrokkene zelfstandig met evenwel hulp van derden (mantelzorgers, vrienden) en krijgt dagelijks verpleging en begeleiding thuis. De kinesitherapie werd door betrokkene zelf gestopt Een cardiologisch consult in kader van oedemen van de onderste ledematen toonde geen cardiologische afwijkingen. De oedemen zijn vermoedelijk te wijten aan de immobiliteit van betrokkene.

- De gangproblemen zijn stabiel gebleven en worden gecatalogeerd als higher level gait disorder (gangstoornissen zonder duidelijke neurologische onderliggende pathologie), post CVA en orthopedische problematiek

- Al medicatie weerhouden we:

o Perindopril voor de hoge bloeddruk

o Lasix, furosemide voor de oedemen

o Clopidopgrel, bloedverdunner

o D-cure, vitamine D

o Pantomed, pantoprazole als maagprotectie

o Toviaz, fesoterodine, sporadisch tegen overactieve blaas.

Algemeen besluit:

In vergelijking met de medische situatie van vorig jaar kunnen we besluiten dat er een grote vooruitgang geboekt is op gebied van afhankelijkheid. Betrokkene is wel nog steeds afhankelijk van ondersteuning en hulp van derden maar woont heden alleen, heeft geen specifieke medische zorg meer nodig. Er is een stabiele toestand bekomen die ons doet besluiten dat terugkeer naar het thuisland, een ontwikkeld land waar betrokkene familie heeft, namelijk een broer die arts is, mogelijk is.

Voor de toekomst bestaat de mogelijkheid dat er een nood is aan een ingreep op de heup met plaatsen van een prothese. Een uitsluitel hierover is nog niet beschikbaar. Deze pathologie wordt dus niet weerhouden als onderliggende reden voor de vraag voor een verlenging van de verblijfsvergunning.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen, eventueel begeleiding bij terugkeer kan nodig zijn omwille van de beperkte mobiliteit.

3. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

In kader van de beschikbaarheid van de zorg weten we dat de USA één van de landen is met de hoogste kwaliteit van medische zorg. De opvolging medische is zeker gegarandeerd. Voor de mogelijke nood aan ingreep voor de heup zijn er zeker modaliteiten beschikbaar in de VS. Het zelfde geldt voor de medicatie van betrokkene

Bijkomend dient vermeld te worden dat betrokkene een broer heeft in het thuisland die arts is. Met dit familielid heeft hij nog nauwe contacten zoals blijkt uit de aangeleverde verslagen. Bijkomend kan iemand die vertrouwd is met het medisch systeem van het land, de zorg voor zijn broer organiseren. We besluiten dus dat in de huidige toestand terugkeer naar het thuisland de USA mogelijk is voor betrokkene, een man van heden 66 jaar.

4. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In de Verenigde Staten van Amerika dienen werknemers gezondheidsverzekeringen af te sluiten bij privémaatschappijen. Personen die de kosten voor gezondheidszorg niet kunnen betalen, kunnen bij hun Staat om steun vragen. De Staten hebben programma's voor personen met een laag inkomen, bijvoorbeeld Medicaid. Medicaid dekt kinderen, bejaarden, blinden en/of gehandicapten, en andere personen die in aanmerking komen voor financiële hulp van de federale overheid. Het is wel zo dat elke Staat de criteria om in aanmerking te komen en de omvang van de dekking door Medicaid vaststelt.

De hervormingen in de Amerikaanse sociale zekerheidsregeling, samengevat onder de naam Patient Protection and Affordable Care Act en in werking getreden in oktober 2013, houden onder meer in dat: «de verzekering "Medicaid" die voorheen voor de allerarmsten was bedoeld, uitgebreid wordt tot personen met een inkomen tot 138% van de armoedegrens (16.105 \$ per jaar voor een alleenstaande. 32.913 \$ voor een gezin van 4 personen in 2015). De terugbetaling van raadplegingen bij een huisarts is aangepast aan de terugbetaling door Medicare (80 % van het erkend tarief). »

Patient Protection and Affordable Care Act maakt dat de ziekteverzekering verplicht is in de Verenigde Staten. Iedereen is verplicht om, individueel of op het vlak van de onderneming, een ziekteverzekering af te sluiten. Deze Patient Protection and Affordable Care Act is nog steeds van kracht.

Meneer heeft nood aan ondersteuning en hulp van derden maar woont heden, hier in België alleen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Verenigde Staten van Amerika, het land waar hij reeds verschillende jaren verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Integendeel zelfs, betrokkene heeft nog een heel nauw contact met zijn broer, die tevens arts is in de USA.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in de Verenigde Staten van Amerika.

5. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, namelijk de USA. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.

(...)”

2.11. Op basis van voormeld advies overweegt de gemachtigde van de minister in zijn beslissing van 7 april 2020 dat *“de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.*

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

2.12. De Raad stipt vooraf aan dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het hem niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

2.13. Verzoeker beschrijft in zijn eerste middel zijn medische toestand en beweert dat hij omwille van deze medische problemen het vliegtuig niet kan nemen. Hij stelt dat hij de luchtdruk niet zou overleven, maar hij staft deze bewering niet met een deugdelijk medisch getuigschrift. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker weliswaar een Engelstalig mailbericht toe van V. M., verzoekers broer, die arts zou zijn (Verzoekschrift, bijlage 2). In dit mailbericht wordt gemeld dat er bij een vlucht een risico zou bestaan op beroerte of hersenbloeding. Er wordt in dit bericht evenwel allerm minst formeel bevestigd dat verzoeker de vliegreis niet zou overleven, zoals in het middel wordt vooropgesteld. De loutere affirmatie in het middel dat elke arts moet weten dat een patiënt met dergelijke aandoening een vliegreis niet overleeft, volstaat niet om de conclusie van de arts-adviseur te weerleggen. De Raad merkt op dat geen van de bestreden beslissingen verzoeker verplicht om het grondgebied per vliegtuig te verlaten. De arts-adviseur stelde in zijn advies dat *“(o)p basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen (...)”*. Verzoeker legt geen medisch attest neer dat dit tegensprekt. Gelet op het gegeven dat *“een grote vooruitgang geboekt is op gebied van afhankelijkheid”*, dat *“een stabiele toestand”* werd bereikt en het gegeven dat verzoeker thans *“geen specifieke medische zorg meer nodig (heeft)”*, kon de arts-adviseur op goede gronden concluderen dat *“het niet langer blijkt (...) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”*. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij op basis van zijn actuele medische toestand in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen.

2.14. Daarnaast levert verzoeker in zijn middel kritiek op het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte medicamenteuze behandeling.

Volgens verzoeker wordt in het medisch advies enkel verwezen naar het gegeven dat de Verenigde Staten tot de landen behoort met de hoogste kwaliteit van medische zorgen, maar dat er geen enkel individueel onderzoek plaatsvond, waarbij de beschikbaarheid van de verschillende medicamenten niet werd nagegaan.

In het medisch advies wordt gespecificeerd dat *“(d)e opvolging (...) zeker gegarandeerd (is). Voor de mogelijke nood aan ingreep voor de heup zijn er zeker modaliteiten beschikbaar in de VS. Het zelfde geldt voor de medicatie van betrokkene”*. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid niet per product werd nagegaan. Het wordt evenwel door verzoeker niet betwist dat de Verenigde Staten *“één van de landen is met de hoogste kwaliteit van medische zorg”*, waardoor het *in casu* eerder aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat (bepaalde) noodzakelijk geachte medicatie in de Verenigde Staten niet beschikbaar zou zijn. De algemene beschikbaarheid van een medicamenteuze behandeling wordt trouwens uitdrukkelijk bevestigd in het mailbericht van V. M., dat verzoeker zelf als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde (Verzoekschrift, bijlage 2). Volgens V. M. kan verzoekers medicamenteuze behandeling zonder problemen worden verdergezet in de Verenigde Staten *“Which is true because the treatment are pills”*. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldig onderzoek met betrekking tot de noodzakelijk geachte medicatie.

Wat de toegankelijkheid van de medicamenteuze behandeling betreft, wordt in het advies gewezen op het *Medicaid*-systeem in de Verenigde Staten voor onderdanen die geen beroep kunnen doen op “gezondheidsverzekeringen (...) bij privémaatschappijen”. Tevens wordt aangestipt dat dit systeem nog werd uitgebreid door de *Patient Protection and Affordable Care Act* van 2013, die ook een verplichte ziekteverzekering invoerde. De informatie dienaangaande (www.socialsecurity.gov) werd aan het administratief dossier toegevoegd. Uit deze internetinformatie blijkt ook dat personen boven de leeftijd van 65 jaar, waartoe verzoeker behoort, een beroep kunnen doen op het *Medicare*-programma om de kosten voor gezondheidszorgen te dekken. Nergens uit het advies of de beslissing kan worden opgemaakt dat de prijzen voor een ziekteverzekering uitstijgen boven de 15.000 dollar, zoals verzoeker beweert, maar geenszins concreet staat. De kritiek van verzoeker is niet van aard om een ander licht te werpen op de conclusie dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Verenigde Staten.

In het advies wordt tenslotte aangehaald dat verzoeker in België alleen woont, maar nauw contact onderhoudt met zijn broer, die arts is in de Verenigde Staten en zou kunnen instaan voor mantelzorg, (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar. De arts-adviseur concludeerde dat *“betrokkene (...) niet langer (voldoet) aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd”*, waarna de gemachtigde van de minister besloot om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

2.15. Verzoeker gaat vervolgens in op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, waarbij hij de gemachtigde van de minister verwijt dat deze verwijderingsmaatregel werd getroffen zonder dat hij voorafgaandelijk werd gehoord. Volgens verzoeker gaat het om een maatregel die hem op een meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag, waardoor hij de mogelijkheid diende te krijgen om op nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen.

De Raad merkt op dat verzoeker beweert dat de afwezigheid van een gehoor een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, maar verzoeker brengt geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat een andere beslissing had kunnen worden genomen indien hij wel voorafgaandelijk zou zijn gehoord.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het eerste middel, in zoverre de erin geschonden geachte bepalingen dienstig worden aangevoerd, is ongegrond.

2.17. In een tweede middel, blijkbaar gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker tijdens de terugreis te onderzoeken. De terugkeer op zich houdt een schending in van de fysieke integriteit of een risico op het leven van verzoeker.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet op basis van de stoornissen waaraan verzoeker lijdt. Hierdoor heeft hij reeds meerdere CVA's gekregen.

De vlucht zal verzoeker niet overleven. Dit zal een schending inhouden van art. 3 van het EVRM.

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren. Hij zal de druk in het vliegtuig niet overleven indien hij dient terug te keren. Dit zal de druk in zijn hersenen verhogen waardoor de kans op een nieuwe beroerte of zelfs overlijden groot is.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden."

In een apart middel, uitdrukkelijk gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in dit middel het volgende:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn verlenging tot verblijf werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar USA.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

a) Het zorgvuldigheidsbeginsel:

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar de Verenigde Staten, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Omwille van de kans op beroertes, zal hij de vliegreis niet overleven. Door het drukverschil zal de druk in zijn hoofd/hersenen te hoog worden, waardoor de kans op een nieuwe beroerte of zelfs overlijden vergroot wordt.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

b) Schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt mbt tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aan tast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot weigering van verlenging van zijn BIVR. Dit wordt ook duidelijk gesteld in het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt:

"Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 11.03.2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan van artikel 9ter, werd geweigerd op 07.04.2020"

De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verzoeker diende gehoord worden door verwerende partij vooraleer een bevel diende afgeleverd te worden. Het is een beslissing die op een persoon gestoeld is waardoor zijn argumenten dienen gehoord te worden voor het al dan niet afleveren. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

III.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dienen te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker tijdens de terugreis te onderzoeken. De terugkeer op zich houdt een schending in van de fysieke integriteit en/of een ernstig risico op het leven van verzoeker.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet op basis van de stoornissen waaraan verzoeker lijdt. Hierdoor heeft hij reeds meerdere CVA's gekregen.

De vlucht zal verzoeker niet overleven. Dit zal een schending inhouden van art. 3 van het EVRM.

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren. Hij zal de druk in het vliegtuig niet overleven indien hij dient terug te keren. Dit zal de druk in zijn hersenen verhogen waardoor de kans op een nieuwe beroerte of zelfs overlijden groot is.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden."

2.18. Omdat de beide hierboven weergegeven middelen inhoudelijk nagenoeg identiek zijn, worden ze hieronder gezamenlijk behandeld.

2.19. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.21. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.22. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...)"

2.23. De gemachtigde van de minister stelt vast dat "de aanvraag die op datum van 11/03/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter" "op 07/04/2020" "werd geweigerd", waardoor betrokkene niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en de gemachtigde van de minister hem in beginsel op basis van artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet rechtsgeldig een bevel kon geven om het grondgebied te verlaten.

2.24. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden hanteert het EHRM een hoge drempel om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 2 mei 1997, *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, nr. 30240/96; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05). Het moet gaan om "zeer uitzonderlijke omstandigheden", waarbij de vreemdeling lijdt aan een ongeneeslijke ziekte en zijn levenseinde nabij is, of "andere uitzonderlijke gevallen" waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de

gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*, nr. 41738/10). In zijn middelen haalt verzoeker de rechtspraak van het EHRM en een aantal arresten van de Raad aan, waarin deze principes worden toegepast, maar verzoeker verzuimt om aan te tonen dat er in zijn geval omwille van zijn gezondheidstoestand een refoulementbeperking zou gelden.

2.25. In zijn middel beweert verzoeker dat hij de vlucht naar zijn land van herkomst niet zal overleven omwille van een verhoging van de druk in zijn hersenen die de kans op een nieuwe beroerte zou verhogen, maar hij staat dit niet aan de hand van medische attesten.

De Raad merkt vooreerst op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen verplichting inhoudt om België per vliegtuig te verlaten. Vervolgens maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn gezondheidstoestand, die ten opzichte van de beoordeling in het voorjaar van 2019 als stabiel wordt beschouwd, onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* ressorteert, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM. Verzoekers gezondheidstoestand, alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in het land van herkomst, werden immers beoordeeld naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf. De arts-adviseur leidde in zijn advies van 3 april 2020 *“(o)p basis van de vermelde medische gegevens”* af *“dat de betrokkene kan reizen (...)”* en stelde vast dat de nodige zorgen in de Verenigde Staten beschikbaar en toegankelijk zijn. In het medisch advies wordt geconcludeerd dat er *“(d)erhalve vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland”*.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische getuigschriften neerlegt die de conclusies van het medisch advies weerleggen. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Tenslotte wijst de Raad op de synthesesnota, die in het administratief dossier is opgenomen, waarin de elementen in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het licht van de voorgenomen verwijderingsmaatregel worden onderzocht. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker wordt verwezen naar het medisch advies van 3 april 2020 waarin de *“(on)mogelijkheid tot reizen werd besproken”*. Er kan de gemachtigde van de minister op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

2.26. Bij zijn kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, en beweert hij dat *“(h)et niet horen van verzoeker (...) een bepalende invloed (heeft) gehad op de strekking van de bestreden beslissingen”*. Verzoeker verzuimt echter enig concreet element aan te reiken die de gemachtigde van de minister ertoe zou nopen om een andersluidende beslissing te nemen. De Raad hoeft niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien verzoeker zou zijn gehoord, maar dient enkel na te gaan of verzoeker aannemelijk kan maken dat hij, indien hij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.511). Aangezien verzoeker op dit punt in gebreke bleef, tast het verzuim om verzoeker daadwerkelijk te horen alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen *in casu* de wettigheid van deze beslissing niet aan.

2.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

De middelen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN